

73. møde

Tirsdag den 22. marts 1983 kl. 13.00

Dagsorden:

1) Anden behandling af lovforslag nr. L 118:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Adgang til at fastsætte nærmere regler om forbigående og varig kontanthjælp).

2) Anden behandling af lovforslag nr. L 122:

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af arv og gave.

3) Første behandling af lovforslag nr. L 176:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Standardfradrag til danske sømænd på udenlandske skibe m.v.).

4) Første behandling af lovforslag nr. L 179:

Forslag til lov om skattelettelse.

5) Første behandling af lovforslag nr. L 158:

Forslag til lov om konto for ophavsmænd. (Lempelig skattemæssig behandling af kunstnere).

Af Lykketoft (S) m. fl.

Meddelelser fra formanden:

Formanden:

Medlem af folketinget Knud Lind (FP) har meddelt mig, at han ønsker til undervisningsministeren, udenrigsministeren, socialministeren, industriministeren, justitsministeren og indenrigsministeren at stille følgende:

Forespørgsel.

»Vil regeringen redegøre for de økonomiske, undervisningsmæssige, sociale og tilsyns-

mæssige forhold omkring Tvindimperiets aktiviteter i Danmark og i udlandet?«

(Forespørgsel nr. F 20).

Medlemmer af folketinget Riishøj (SF), Alice Faber (SF), Dorte Bennedsen (S), Sonja Mikkelsen (S), Tinning (VS) og Steen Folke (VS) har meddelt mig, at de ønsker til undervisningsministeren at stille følgende:

Forespørgsel.

»Hvad kan undervisningsministeren oplyse om de højere læreanstalters fremtidige økonomiske vilkår, herunder vilkårene for at sikre en grundforskning på et kvalificeret niveau?«

(Forespørgsel nr. F 21).

I henhold til Europarådets statut, artikel 25 og artikel 26, skal der af folketinget blandt dets medlemmer udpeges 5 medlemmer og 5 stedfortrædere til Europarådets rådgivende forsamlings 35. ordinære session.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Anden behandling af lovforslag nr. L 118:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Adgang til at fastsætte nærmere regler om forbigående og varig kontanthjælp).

(Fremsat 26/1 83. Første behandling 1/2 83. Betænkning 17/3 83).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Socialministeren (Palle Simonsen):

Da der siden afgivelse af betænkning er opstået fortolkningstvív over ændringsforslag nr. 2, skal jeg tillade mig at trække ændringsforslag nr. 2 tilbage, således at der kan føres forhandlinger mellem anden og tredje behandling om en ændret formulering.

Formanden:

Ændringsforslag nr. 2 til § 1 er taget tilbage. Ønsker andre at optage dette ændringsforslag? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, er ændringsforslaget bortfaldet.

Taanquist (S):

Det bliver unægtelig en anden tale, jeg nu skal holde, end den, jeg oprindeligt havde forberedt mig på.

Jeg kan nu nøjes med at sige, at vi kan tiltræde ændringsforslag nr. 3. Den bemyndigelse, der ligger i ændringsforslaget, forpligter, som det fremgår af betænkningen, socialministeren til at opretholde den hidtidige praksis på området.

Da jeg ikke får lejlighed til at sige noget om ændringsforslag nr. 2, vil jeg dog benytte lejligheden til om ændringsforslag nr. 4 at sige, at vi med glæde stemmer imod det. Det ophæver nemlig de sidste rester af det lovforslag, som socialministeren oprindeligt fremsatte.

Lizzie Lichtenberg (KF):

Det konservative folkeparti kan støtte de af socialministeren stillede ændringsforslag og også den sidst erklærede ændring.

Agerschou (SF):

Det er unægtelig lidt overraskende, at socialministeren allerede nu har opdaget den forskel, der er mellem selve lovforslagets tekst og lovforslagets bemærkninger, som vi i SF allerede konstaterede for en uges tid siden, og som vi bl. a., så vidt jeg husker, gjorde formanden for folketingets socialudvalg opmærksom på.

Jeg vil gerne ved denne lejlighed bede socialministeren overveje, om det dog ikke var mindre bureaukratisk og mere rent sanerende, hvis socialministeren erkendte, at en eller anden i sin tid klokkede i det, da socialdemokratiet udsendte den efterhånden legendariske cirkulærskrivelse af 2. juli 1982.

Jeg vil også ved denne lejlighed bede socialministeren løfte sløret for, hvad socialministeren har i sinde at foreslå med hensyn til det ændringsforslag, som nu foreløbig er trukket tilbage.

(Kort bemærkning).

Taanquist (S):

Jeg mener selvfølgelig, at vi stemmer for det ændringsforslag, der ophæver de sidste rester af socialministerens oprindelige lovforslag.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Det er vel nok den vanskeligste opgave overhovedet, vi har været sat på i socialudvalget, og så er den endda ikke selvforskyldt for den nye regering, det er jo arvegods. Det har været uhyre vanskeligt at komme igennem med den.

Det, der ikke mindst har været betydende for CD, er, at den brede bemyndigelse er forsvundet. Hvad der så kommer ind i næste omgang, får vi at se under udvalgsbehandlingen. Der er opstået en tvivl om forholdet mellem bemærkningerne til ændringsforslaget og selve teksten. Det kan jeg godt forstå. Det forhold må vi have rettet op, således at det bliver muligt at forvalte bestemmelserne ude i kommunerne og vi ikke får de ankesager igen.

Det, der er tilbage af lovforslaget i dag, er, at man overfører bestemmelserne om unge under uddannelse i dagpengeloven til sociallovgivningen. Det skulle man have gjort for længe siden, så det er glimrende, at højesteretsdommen har gjort os opmærksomme på problemet, så vi har fået det ud af verden.

Tove Niemann (FP):

Sammenslutningen af Sociale Udvalg har tilkendegivet, at det var nødvendigt med faste retningslinjer at arbejde efter, det vil sige, at lovgivning var nødvendig.

Under første behandling af lovforslag nr. L 118 påpegede fremskridtspartiet, at lovforslaget var lidt for vidtgående med hensyn til bemyndigelse for den til enhver tid siddende socialminister. Da nu ændringsforslag nr. 2 er taget tilbage, vil vi forbeholde os retten til at se på, hvad der vil ske under udvalgsarbejdet.

Aase Olesen (RV):

Også jeg skal nøjes med at stille ét spørgsmål til socialministeren vedrørende ændringsforslag nr. 3. Vi gør vores stemmeafgivelse afhængig af, om ministeren her fra talerstolen kan sige, at det er i orden rent juridisk at vedtage et ændringsforslag, som vi i

[Aase Olesen]

øvrigt er positivt indstillet over for, uden at ændringsforslagets indhold eller spørgsmålet som sådant overhovedet har været nævnt ved første behandling. Hvis ministeren har lovfdelingens tilsagn om, at det er i orden, er vi parate til at stemme for ændringsforslag nr. 3.

Tinning (VS):

Noget af det mest uhyggelige ved denne situation er, at man nødvendigvis må spørge sig selv: hvad nu, hvis socialministeren havde fået sin bemyndigelse? Mon sagen så var standset i socialministeriet, eller mon der var sket det, at det her bras, som hverken hænger sammen på den ene eller den anden måde, var blevet sendt ud og man så bagefter kunne begynde at rydde op? Jeg tror desværre, at det, der ville være sket, selvfølgelig er, at socialministeren bare havde sendt det ud og havde håbet det bedste.

Når vi nu allerede er inde på den højt utraditionelle vej at begynde at trække det meste af det, der overhovedet har nogen betydning, tilbage, lige når behandlingen starter, vil jeg opfordre socialministeren til at være konsekvent og også trække de andre ændringsforslag tilbage, i hvert fald det, der vedrører studerende og bistandshjælp, for jeg vil ikke som fru Aase Olesen være tilfreds, hvis socialministeren kommer herop og fortæller mig, at justitsministeriets lovfdeling har sagt, at det er en lovlig fremgangsmåde. Som det har vist sig i masser af andre tilfælde, er der nemlig jurister, som ind imellem kan mene noget andet end dem ovre i justitsministeriets lovfdeling. Det er der ikke noget underligt i.

Hvis vi alligevel skal til at have en fornyet behandling, da store dele af de væsentligste ting er trukket ud, må socialministeren være konsekvent og også trække de øvrige ændringsforslag tilbage. Lad os også i udvalgsarbejdet få tid til at indhente forskellige juridiske responsa, som kan forklare os, om den fremgangsmåde, der er lagt op til med hensyn til studerende og bistandshjælp, er lovlig eller den ikke er det.

Det krav må både socialdemokratiet og det radikale venstre være interesserede i at rejse, og det går jeg også ud fra at socialistisk folkeparti er. De borgerlige partier har det jo sådan med jura på det sociale område,

at det er noget, man bruger, hvis det passer én, og ellers ser man bort fra det. Men jeg mener, at de øvrige partier må være interesserede i, at vi får at vide helt klart: er det juridisk lovligt under en andenbehandling pludselig at begynde at banke noget ind, som handler om studerende og bistandshjælp, og som slet ikke var på tale, da vi havde førstebehandlingen af lovforslaget? Derfor skal min opfordring til socialministeren lyde: træk det hele tilbage! Så må vi tage turen én gang til og måske gå videre med noget helt andet.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti kan gå ind for ændringsforslag nr. 3, hvor det er præciseret, at man ikke kan få kontanthjælp under studier, når man ikke står helt til rådighed for arbejdsmarkedet. Vi er glade for, at det i bemærkningerne er præciseret, at man under orlov fra studierne har mulighed for hjælp under graviditet, sygdom og eventuelt høj-skoleophold.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Jeg kan sige til fru Aase Olesen, der rejser spørgsmålet om identitet i forbindelse med ændringsforslag nr. 3, at spørgsmålet har været forelagt både justitsministeriets lovfdeling og folketingssekretariatet, og ingen af disse instanser har haft indvendinger imod, at dette ændringsforslag blev stillet. Forklaringen er bl. a. den, at undertitlen til det lovforslag, vi behandler, er »Adgang til at fastsætte nærmere regler om forbigående og varig kontanthjælp«, og denne undertitel dækker fuldt og helt det, som ændringsforslag nr. 3 drejer sig om.

Jeg skal i øvrigt kun knytte et par bemærkninger til hr. Agerschous indlæg. Det er ikke et spørgsmål om at erkende, som hr. Agerschou udtrykte det, at min forgænger har klokket i det. Det er et spørgsmål om at tage fat på et problem, som rigtigt er rejst af min forgænger, og som jeg er enig med ham i bør løses på den ene eller den anden måde. Det har jeg heller ikke lagt skjul på under tidligere drøftelser i folketinget.

Jeg har heller ikke lagt skjul på, at formuleringen af en lovændring, som dækker det, hr. Bent Rold Andersen havde forestillet sig, er en meget vanskelig opgave. Det synes jeg

[Socialministeren]

debatten siden første behandling klart har aftegnet, og det fremgår også af betænkningen. Det er uhyggelig vanskeligt at fastslå det i en egentlig lovparagraf.

Det var naturligvis også baggrunden for, at vi ønskede en snæver bemyndigelse, men en bemyndigelse til at udforme bestemmelsen på en sådan måde, at der ikke blev tvivl. Men nu vel, det er der ikke flertal for i folketinget. Nu mellem anden og tredje behandling drejer det sig selvsagt om at finde den endelige løsning på problemet. Jeg synes nok, vi trænger til at få den sag sat på plads.

Tinning (VS):

Jeg savner nogle oplysninger fra socialministeren om, hvad det er, der stikker ham. Jeg peger på, at der faktisk er jurister i dette land, som mener, at det er uantageligt at begynde at stemme om et ændringsforslag vedrørende studerende og bistandshjælp. Hertil siger socialministeren: ja men ovre i justitsministeriets lovafdeling siger de, at det er i orden, og i folketingets sekretariat siger de, at det er i orden. Hvis der er jurister i dette land, som siger, at det ikke er i orden, er det klart, at der kommer problemer bagefter. Projektet i øvrigt er brudt sammen for 85 pct.s vedkommende i dag. Jeg ved godt, at det skal genrejses, og at man kommer igen om nogle dage, men lige nu gik det ikke; man er kommet til at kvaje sig, og man må begynde forfra. På den baggrund kan jeg ikke se, hvad det er, der gør, at socialministeren insisterer på, at vi skal have ændringsforslaget om studerende og bistandshjælp gennemført nu. Hvorfor kan socialudvalget ikke få tid til at indhente andre juridiske responsa, så vi kan få noget at vide om, hvorvidt det overhovedet er tilladt at sætte bestemmelsen om studerende og bistandshjælp ind, og således at vi kan få nogle flere og nogle begrundede vurderinger. Det er da klart, at vi alle – det gælder vel, officielt i hvert fald, også socialdemokratiet og det radikale venstre – må være interesserede i, at vi ikke bare får at vide af socialministeren, at den er god nok, men at vi faktisk får nogle kompetente juridiske erklæringer om sagen.

Jeg er ked af, at jeg ikke har gjort mere ud af dette under socialudvalgets udvalgsbehandling. Det kunne jeg godt have gjort. Vi har sagt klart, at vi mente, det var uantage-

ligt. Vi kunne godt have gjort mere ud af det, men jeg har faktisk først så sent som i dag diskuteret det med flere jurister, som undrer sig meget over, at folketinget kan finde på noget sådant i fuldt alvor.

For ikke at skabe flere problemer for sig selv, end socialministeren allerede har fået skabt, for ikke at skabe flere for os andre – det er vigtigere – og for ikke at skabe flere for de unge – det er endnu vigtigere – synes jeg, socialministeren skulle sige: o.k., vi når ikke noget i dag, jeg trækker det ændringsforslag tilbage, for jeg kan jo bare genfremsætte det til tredje behandling, hvis det viser sig, at det er juridisk i orden.

(Kort bemærkning).

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Der er fra CDs side ingen tvivl om, at det juridiske er i orden, og at vi godt kunne afgøre sagen i dag. Det, der er problemet, er, at man i ændringsforslagets tekst skriver »levvilkårene« og i bemærkningerne nævner stipendier. Det er de to ting, der ikke passer sammen.

Agerschou (SF):

I sit indlæg hævdede socialministeren, at den bemyndigelse, han oprindeligt søgte for at ordne sit påståede sultecirkulæreproblem, var en snæver bemyndigelse. Jeg vil gerne bede socialministeren om at læse svaret på spørgsmål nr. 24, der er optrykt i betænkningen. Det er et svar fra justitsministeriets lovafdeling, der rent faktisk viser, at der var tale om en meget generel og bred bemyndigelse, og at justitsministeriets lovafdeling faktisk ikke vil afvise, at den 9 måneders regel, vi indførte under megen debat i folketinget i efteråret, kunne have været indført uden behandling i folketinget, hvis socialministeren havde haft den bemyndigelse i sin tid.

Med hensyn til årsagen til, at socialministeren nu tager ændringsforslaget tilbage, vil jeg gerne spørge ministeren: bekymrer det ikke socialministeren, at arbejdet i socialministeriet foregår så lemfældigt, at der opstår en så grundlæggende forskel mellem et ændringsforslags tekst og de bemærkninger, der hører til ændringsforslaget?

Afslutningsvis skal jeg sige, at SF naturligvis stemmer imod ændringsforslag nr. 3, igen ud fra den begrundelse, at vi ikke ønsker, at

[Agerschou]

bestemte befolkningsgrupper – heller ikke studerende – skal trækkes ud og behandles på en anden måde end andre mennesker, når de søger kontanthjælp.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Som svar til hr. Tinning vil jeg sige, at jeg allerede har redegjort for den høring, der har været foretaget i forbindelse med ændringsforslag nr. 3. Det, der derefter er det afgørende for mig, når der ikke er rejst indvendinger mod selve det at sætte dette ændringsforslag ind, er naturligvis, at et meget bredt flertal i folketinget accepterer det. Det er vel den bedste baggrund, man kan få for at føre et sådant ændringsforslag igennem.

Til hr. Agerschou vil jeg sige, at jeg synes, han skulle læse svaret vedrørende 9 måneders reglens relation til bemyndigelsen én gang til. Så vil han ikke være i stand til at udtale sig så skræmmende, som han gjorde her fra folketingets talerstol.

Man kan naturligvis diskutere årsagerne, når der opstår tvivl om fortolkningen af et ændringsforslag, men jeg vil gerne sige, for at der ikke skal være nogen misforståelser, at det ikke er noget, man kan klandre socialministeriet for. Det er alene resultatet af de drøftelser, vi som politikere fører med hinanden, der måske undertiden kan få en udformning, der ikke er så klar, som den burde være. Det kan ikke bruges af nogen til at sige, at man i socialministeriet ikke har forstand på jura.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg forstod socialministerens bemærkning sådan, at hvis ordføreren for socialdemokratiet, hr. Taanquist, og ordføreren for det radikale venstre, fru Aase Olesen, vil komme herop og sige, at de gerne vil opfordre socialministeren til at trække sit ændringsforslag vedrørende studerende og bistandshjælp tilbage med henblik på eventuelt at genfremsætte det aldeles uændret ved tredje behandling, så er der ikke længere her i tinget et bredt flertal for at komme igennem med det ændringsforslag nu, og så må den eneste rimelige og naturlige reaktion være, at socialministeren accepterer det og trækker sit ændringsforslag tilbage.

Jeg skal selvfølgelig bede hr. Taanquist og fru Aase Olesen om at komme op og støtte kravet af helt elementære parlamentariske årsager. Det er ikke noget, vi plejer at lægge vægt på, men jeg går ud fra, at det argument går til hjertet på både hr. Taanquist og fru Aase Olesen. Hertil kommer almindelig anstændighed, hvis det kan hjælpe, for det, det drejer sig om, er simpelt hen dette: skal vi have mulighed for at bede nogle andre jurister om at udtale sig om lovligheden af det, der foregår? Skal vi have mulighed for at få de udtalelser, inden vi stemmer om ændringsforslaget, eller skal vi ikke? Hvis man ikke vil have den mulighed, må man være bange for et eller andet. Jeg ved ikke, om det er ens egen skygge, om det er socialministeren, eller om det er noget tredje. Det er også lige meget. Det eneste rimelige ville være, at man sagde: selvfølgelig.

Jeg har så sent som i dag – og derfor kommer det måske lidt pludseligt – talt med jurister, som mener, at det ikke er lovmedholdeligt, og at det ikke er en fremgangsmåde, der kan benyttes. Det må vi da have chance for at kigge på. Jeg skal derfor bede de i øvrigt – efter egne ord – så ansvarlige politikere fra det radikale venstre og fra socialdemokratiet komme op og sige: det er klart, at vi støtter et så beskedent og rimeligt krav, når nu VS for en gangs skyld ikke stiller sig op med de store ord, men bare beder om en lille bitte justering af arbejdsgangen.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Nu forsøger socialministeren at bagatellisere grunden til, at han var nødt til at trække sit ændringsforslag tilbage i dag. Socialministeren siger, at der er et udtryk, der ikke er så klart, som det burde være. Men det er jo ikke sandheden. Problemet i det, der foreligger i dag, er simpelt hen, at der står to vidt forskellige ting i henholdsvis ændringsforslaget og bemærkningerne til ændringsforslaget. Det er ikke en bagatel. Det er to fundamentalt forskellige ting, og det kan enhver, der går i ca. 5. klasse, opdage ved at læse teksten igennem.

(Kort bemærkning).

Taanquist (S):

[Taanquist]

Vi stemmer for ændringsforslag nr. 3, fordi der er opstået et problem, som skal løses, og som kan løses på denne måde.

Vi har ikke hæftet os ved spørgsmålet om lovligheden, ud over at vi har fået socialministeren til at garantere os, at det juridisk er i orden at behandle ændringsforslaget på denne måde. Socialministeren kan ikke vende situationen om og sige, at det, at han har et flertal i folketinget, bl. a. bestående af socialdemokratiet, gør det legalt eller juridisk i orden. Vi stemmer stadig væk for under den forudsætning, at socialministeren har undersøgt, om det juridisk er i orden, og at han har fået det svar, at det juridisk er i orden at behandle ændringsforslag nr. 3 i forbindelse med dette lovforslag.

Formanden:

Uden at gå ind i diskussionen skal jeg give den oplysning, at hvis der stilles ændringsforslag, der ikke opfylder identitetskravet, skal de afvises af folketingets formand.

Tinning (VS):

Det sidste er jeg naturligvis klar over. Ingen ville på noget tidspunkt kræve, at folketingets formand skulle leve bare nogenlunde op til at være en slags orakel, at vide alting og kunne gennemskue alting. Det ville være klart urimeligt.

Jeg synes, debatten er interessant. Socialministeren har gentagne gange sagt, at socialministeren selvfølgelig ikke vil insistere på at få dette ændringsforslag igennem, men at det må være helt op til folketingets flertal at tage stilling til, om det er lovligt. Nu kommer en repræsentant for det største oppositionsparti, hr. Taanquist fra socialdemokratiet, og siger: ja men det er, fordi socialministeren garanterer. Ja men socialministeren garanterer ikke noget som helst andet, end at hvis der er et flertal her i folketinget, der siger, at vi godt vil undersøge, om det, vi er ved at lave, er lovligt, vil han selvfølgelig gøre det. På det punkt er socialministeren rimelig og anstændig og, havde jeg nær sagt, høflig og beleven. Der er derfor ikke nogen grund til at sige andet, end at vi, fordi vi er kommet lidt i tvivl, gerne vil undersøge, om det er lovligt eller ej. Det kræver simpelt hen bare, at hr. Taanquist fra socialdemokratiet og fru Aase Olesen finder ud af at sige til.

Det tager tit sin tid, ikke mindst at få de radikale til at sige til, men dette er dog så enkelt, at det drejer sig om, at der er nogle jurister, som har sagt – det er rigtigt, at der kun er mit ord for det, og det er måske ikke meget bevendt i disse sammenhænge, men alligevel – at det her er mere end tvivlsomt. Det er jo ikke noget nyt, at vurderingerne kan være forskellige i lovafdelingen og hos nogle andre jurister. Det eneste, jeg beder om, er, at vi får lov til at høre, hvad disse jurister mener, læse deres begrundelse og kigge på det. Der kan ligge noget prestige i det, bevares, men socialministeren har jo for længst smidt over halvdelen af denne sag på gulvet, så der er ikke megen prestige tilbage i dag. Lad os derfor gøre det ordentligt, når vi alligevel skal lave det meste af det om. Jeg forstår det ikke, hvis det radikale venstre og socialdemokratiet ikke vil være med. Det går over min fatteevne.

Agerschou (SF):

Det, der går over min fatteevne, er den begrundelse, socialdemokratiet bruger for ikke at følge hr. Tinnings forslag. Hr. Taanquist siger, at han stoler på socialministeren, når socialministeren siger, at det juridisk er i orden. Jeg vil gerne minde om, hvad socialministeren sagde under debatten i folketinget den 10. november 1982 om VS' og SFs beslutningsforslag om at ophæve cirkulærskrivelse af 2. juli 1982 om kontanthjælp til unge. Her hævdede VS og SF, at der ikke var hjemmel i bistandsloven til at udsende det pågældende cirkulære, og hvad sagde socialministeren til det? Jeg citerer fra folketingets forhandlinger 1982-83, sp. 1645:

»Det ligger ganske klart, at socialministeren, i dette tilfælde min forgænger, er i sin fulde ret til at udsende disse vejledende retningslinjer for at skabe klarhed. Det kan ikke være på kant med noget som helst, og indholdet af disse retningslinjer er i allerhøjeste grad i overensstemmelse med bistandslovens intentioner. Der er ikke noget som helst tvivlsomt i dette, og der skal ikke opnås nogen som helst resultater af bestræbelserne på at kaste et odiøst skær over den cirkulærskrivelse, der her er udsendt, for det er der overhovedet intet grundlag for.«

Kan socialdemokratiet stole på, at en socialminister, der kan udtale sig på den måde,

[Agerschou]

har det juridiske i orden i andre sager? Det vil jeg gerne bede hr. Taanquist svare mig på.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 2 var taget tilbage.

Ændringsforslag nr. 3
vedtoges med 106 stemmer mod 21.

Ændringsforslag nr. 4 og 5, § 1, således ændret, § 2 og ændringsforslag nr. 1 angående titlen
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Anden behandling af lovforslag nr. L 122:

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af arv og gave.
(Fremsat 27/1 83. Første behandling 11/2 83. Betænkning 16/3 83).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1 og 2
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 176:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Standardfradrag til danske sømænd på udenlandske skibe m.v.).
(Fremsat 9/3 83).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Camre (S):

Ved de ændringer, vi sidste år foretog i ligningslovens § 33 A, lykkedes det at lempe beskatningen af danskere, som under midlertidigt ophold i udlandet har udenlandsk lønindkomst. Imidlertid betød den ændring, der dengang blev gennemført, en stramning i beskatningen for så vidt angår danske søfolk, der har hyre på udenlandske skibe. Det var utilsigtet. Ministerens lovforslag har til formål at mindske den uretfærdighed, der derved er overgået de pågældende.

Jeg vil godt rejse det spørgsmål, om det bør ske på den af ministeren skitserede måde eller det bør ske ved, at de pågældende søfolk underkastes den almindelige sømandsskattelev, altså får samme betingelser som dem, der er forhyret på danske skibe.

Det er klart, at man i en arbejdsløshedssituation må ønske, at danske statsborgere tager arbejde, hvor arbejde er at få, herunder også arbejde på udenlandske skibe, og vi ønsker ikke, at der skal være nogen hindringer eller nogen skattemæssige strafferegler for de pågældende. Vi vil derfor gerne i skatte- og afgiftsudvalget se på, hvordan vi mest hensigtsmæssigt får gennemført regler, der gør, at de pågældende behandles rimeligt og lempeligt.

Gammelgaard (KF):

Lovforslaget har til formål at lempe beskatningen for danske sømænd på udenland-